

Încă un bombardament al “rebelilor pro-ruși(?)” asupra unei localități cu oameni ca oricare alți oameni, cu bucuriile și necazurile lor legate de existența zilnică, obișnuită în mai toate locurile lumii, dar fatalmente devenită neobișnuită pentru jumătatea estică a Ucrainei. Despre posibilele cauze ale conflictului în care cad oameni nevinovați, am scris în articolul [„UE, acum îți place ce-ai făcut ?”](#) din 2014. Acum, când mersul evenimentelor este cât se poate de clar, precizez că rușii își vor lua partea de est a Ucrainei înapoi, cu tot cu bazinele miniere uriașe ale zonei Donbas... Abia atunci nu vor mai muri oameni bombardați, mitraliați, sau mai știu eu prin ce alte metode specifice războiului.

Întrebarea pusă în aprilie 2014 rămâne valabilă și azi, dar trebuie pusă cu mai multă înverșunare, după atâția morți care ar fi putut, în condiții de pace, să nu fie morți...

Mi-am imaginat că totul ar fi normal pe lumea asta și că în timpul verii m-aș putea duce să vizitez un oraș frumos, Mariupol (ce nume frumos are!...), care are un „vecin” liniștit, pe numele și prenumele său, Marea Azov. Un turist când ajunge într-un loc nevăzut până atunci, își asigură, în primul rând, o cazare. Am mers mai departe cu prea frumosul scenariu ca să poată fi adevărat și mi-am găsit o cameră la „Iris Hotel” la un preț foarte avantajos: o cameră single costă 50 de lei, bani nerambursabili. Prezentarea hotelului, cu pozele cele mai atrăgătoare pentru turiști m-a convins: frumos, curat, liniștit, obuzele au orarul lor de funcționare, știut doar de cei care apasă pe butoane, sau, altfel spus, de cei care știu pentru cine apasă pe butoanele aducătoare de moarte și durere. Trebuie să știi când să intri în pământ (adică în adăpost). Intri ori ca să-ți aperi propria viață, ori de rușine pentru ce țin să facă unii oameni împotriva altor oameni...

Printre pozele văzute când mi-am ales eventualul „liniștit” concediu, e una cu o fetiță de vreo trei ani (e cea de la începutul articolului), care are la gât un șirag de covrigi. În mână ține unul mai mare, din care se vede că micuțul pui de om a mușcat de câteva ori. Internetul îmi dă posibilitatea să mă lămuresc despre ponderea locuitorilor din orașul pe care l-aș vizita, dar nu cred că de viza ucraineană voi avea vreodată nevoie pentru a o face...

Precis că pe vremea când a fost făcută poza, nu se auzeau lupte pe deasupra capului ei blond și nevinovat...Nici măcar naționalitatea fetiței nu se poate preciza. Putea fi ucraineană, putea fi

Scris de Horia Picu

Duminică, 25 Ianuarie 2015 20:02 - Ultima actualizare Duminică, 25 Ianuarie 2015 21:05

---

o la fel de nevinovată rusoaică. Mariupol are (mai degrabă avea...) cam 461000 de locuitori în 2013. Dintre care cam 48% ucraineni, 44% ruși, etc., etc.

P.S.1. Spuneam că orașul Mariupol are un „vecin” liniștit. Așa se vede la suprafață, dar sub ape, cine știe ce dihanie din oțel se poate ascunde? Dihanie care, din când în când iese să respire...

P.S.2. Pe vremea când URSS era prietenul nostru cel mai bun, în cinematografe rula un film care a fost apreciat de cei care l-au văzut. Filmul de-atunci, „Moscova nu crede în lacrimi”, ar trebui reluat și cu unele substanțiale adăugiri: Moscova nu crede nici în lacrimi, nici în NATO, nici în UE. Uitați-vă la replicile acestor organisme internaționale: vorbe, vorbe, vorbe. Drept e că nici nu pot să facă ceva cu cineva care nu crede în lacrimi, chiar dacă-ar fi vorba de propriile-i lacrimi...